

[Hanne Andersen]

ønsket om at blive gift eller få børn døbt i forbindelse med ferie her i landet er kendt.

Når det handler om kirkelig betjening af medlemmer, der ikke bor i sognet, men har tilknytning til sognet, vil vi anbefale ministeren at følge forslaget i betænkningen fra det nedsatte udvalg. Vi synes ikke, der er nogen grund til at vente. De oplagte tilfælde, der nævnes i betænkningen, er, at man har pårørende i sognet, at man er kommet på plejehjem uden for sognet, eller at den nærmeste familie er begravet i sognet.

Retten til at løse sognebånd til en præst i et andet sogn er uændret, men hvis en præst fremover ikke ønsker at modtage en sognebåndsløser, skal afslaget nu begrundes. Det er vi enige i, men vi er derimod ikke enige i, at der kun skal være én mulighed for at anke et afslag. Der skal efter vores mening være mulighed for at anke biskoppens afslag til kirkeministeren.

Desværre er ministeren ikke færdig med overvejelserne om sognebåndsløsernes valgret og valgbarhed. At sognebåndsløseren én gang for alle skal vælge, om valgret ønskes bevaret i bopæls sognet eller flyttet til det sogn, hvor der er løst sognebånd, er ikke nok. Eksemplerne på sognebåndsløseres misbrug af valgret og valgbarhed til at påvirke menighedsrådsvalget kender vi, og problemet fortjener en løsning.

Sognebåndsløsning handler først og fremmest om at imødekomme medlemmets ønske om at blive betjent af en bestemt præst. Valgret og valgbarhed er rettigheder, der følger efter. En løsning kunne være betænkningens forslag om en karenstid på 2 år, inden valgret og valgbarhed opnås. I karenstiden kan menighed og sognebåndsløseres lære hinanden at kende, inden sognebåndsløseren kan stemme i sognet og eventuelt opstille til menighedsrådsvalg. Vi synes, dette forslag er en god løsning, og vi vil også gerne minde om, at Folketingets Kirkeudvalg faktisk har været optaget af dette spørgsmål i lang tid. Betænkningen blev afgivet i 1989, så vi er vel meget tæt på en afklaring af dette spørgsmål.

Vi vil gerne vide, hvor langt ministeren er med overvejelserne, og vi håber på et positivt svar i udvalget.

Eva Møller (KF):

Da vi nu fra den socialdemokratiske ordfører har fået så smuk og præcis en gennemgang af

forslaget, er der for mig ikke grund til at bruge mange ord på det foreliggende lovforslag.

Det Konservative Folkeparti kan fuldt og helt tilslutte sig det af kirkeministeren fremsatte lovforslag. Vi er enige i, at det er logisk at samle de tre hidtidige love i én lov; vi mener, bestemmelserne hører sammen. Vi er også enige i den sproglige modernisering og præcisering, der har fundet sted, og ligesom den forrige ordfører hilser vi med tilfredshed, at det nu er muligt for udlandsdanskere at få kirkelig betjening her i Danmark. Det mener vi er en naturlig følge af den større og større internationalisering og dette, at folk oftere og oftere har job i udlandet.

Vi ser frem til, at vi, når vi skal behandle ændringer i lov om menighedsrådsvalg, kan få klarlagt det sidste problem, som er udestående, nemlig spørgsmålet om, hvordan sognebåndsløser er stillet med henblik på at udøve deres valgrettigheder i forbindelse med menighedsrådsvalg. Det synes vi er et stort problem, som vi meget gerne ser løst, og som vi har beskæftiget os med længe, men da vi har forstået, at det vil blive løst inden næste menighedsrådsvalg, kan vi tilslutte os lovforslaget.

Birthe Rønn Hornbech (V):

Venstre kan støtte dette lovforslag. Vi er godt tilfredse med, at disse områder nu samles i én lov.

I bemærkningerne til §§ 1 og 2, der drejer sig om medlemskab og udelukkelse fra medlemskab af folkekirken, er nævnt, at præsternes afgørelse kan indbringes for biskoppen og eventuelt for ministeriet. Jeg går ud fra, at ordet »eventuelt« betyder, at kun de afgørelser, hvor der alene er tale om et juridisk skøn, kan indbringes for ministeriet, mens afgørelser, der vedrører, hvad man kunne kalde den teologiske samvittighed, fortsat udelukkende er en teologisk afgørelse og dermed biskoppernes. Specielt vedrørende den måske meget teoretiske mulighed for udelukkelse af folkekirken er det vanskeligt at forestille sig en sådan afgørelse uden samtidig at tænke på den evangelisk-lutherske kirkeordning.

Der har i årevis været en debat om, hvorvidt sognebåndsløsning skulle kunne foretages til en menighed. I Venstre vil vi gerne takke ministeren for, at denne tanke ikke er blevet til lovforslag; sognebåndsløsning bør fortsat være et anliggende mellem præsten og ansøgeren. At